

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

2018

El tòpic benintencionat de cada estrena d'Any Nou és fer bons propòsits davant el mirall: deixaré de fumar; m'aprimaré; faré cura intensiva per desenganxar-me de les xarxes socials a Tuiters Anònims; passaré dels programes sobre cuiners i cuinetes; no miraré TV3 (és a dir, Catalunya Ràdio en colors) per veure si sóc capaç de pensar per mi mateix; en lloc d'anar al gimnàs i flirtejar amb les amables monitores donaré un tomb pels carrers i places i horts una hora al dia; quan em topi amb un o una nacionalista somrient i esgrogueït li desitjaré llarga vida perquè d'il·lusions també es viu... Per cert, fa un any vaig trobar l'Enric, vell conegut de la faràndula, a la cua del cinema. "Marcel·lí, l'any vinent deixaré de ser independentista", va dir amb un somriure d'orella a orella. "¿I això?", recordo que li vaig preguntar. "Sí, home, deixaré de ser independentista perquè ja seré independent." Ignoro si a hores d'ara l'Enric independentista ja s'ha fet independent del tot. Vaja, que ja no depèn de ningú, ni de cap tribu fanàtica, ni de qualsevol consigna gregària, ni d'impresentables líders escàpols i fugissers com el puig-puig *correcaminos* per sentir-se, finalment, lliure i feliç. Tant de bo. Què més? Que el recent 2018 ¿o 2118?, sigui l'any de la concòrdia ilergeta, la sensatesa laietana i la bonhomia universal. Salut!